

Polibek
v Římě
Catherine Riderová

VÁNOČNÍ
PŘÍBĚH

Polibek v Římě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Catherine Riderová
Polibek v Římě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Polibek
Řimě

Catherine Riderová

COO
BOO

Přeložily Hana Netušilová a Kristýna Vítková

Všem, kteří se zamilovali.

Kapitola 1

Anna

Úterý, 17. prosince, 21:41

Bylo by divné, kdybych se jednoho ze stevardů zeptala, jestli je tu někde padák, který bych si mohla půjčit?

Možná jsem se neměla přehrabovat v batohu svého klu-ka, zatímco byl na toaletě – ale v uších mi praskalo, jako když vybuchuje ohňostroj, a Stephen trval na tom, že si bon-bony nechá u sebe, takže jsem neměla na vybranou. A mezi všechny věci, které jsem čekala, že tam najdu (nudné časopisy o autech – odškrtnuto; prastarý iPod Nano, který bůhvíproč pořád má – odškrtnuto; sušené hovězí – fuj, odškrtnuto), zásnubní prsten rozhodně *nepatřil*.

Protože, existuje snad *horší* místo, kde zjistit, že vás přítel plánuje požádat o ruku, než na palubě letadla deset kilometrů nad Atlantikem?

To je šílené. Nejenom že je nám oběma devatenáct a jsme trochu mladí na to, abychom se zasnubovali, ale poslední dobou jsem začala mít... pochybnosti. Miluju Stephena. Jsme spolu už od třinácti a je to můj nejlepší kamarád, nejlepší parťák na hraní videoher, první člověk, kterému vždycky volám své historicky typu „Hádej, co jsem zrovna viděla

v metru!“ a poslední, komu volám před spaním. Ale po šesti společných letech, skoro třetině našeho života, jsme se stali jedním z těch párů, které za sebe dokážou dokončovat věty – ale jenom proto, že už jsme je úplně všechny slyšeli.

Od loňska si postupně všímám, jak se navzájem vzdalujeme. Já jsem začala studovat na Mezinárodní kulinářské škole na Manhattanu, protože vaření je moje vášně, a on nastoupil do rodinného autoservisu v brooklynském sousedství Bensonhurst. Když se ocitneme spolu, jen těžko udržujeme plynulou konverzaci. Stephenovy historky o autech mi způsobují doslova kóma. A jemu zase moje vyprávění o spolužácích a jakémkoli kulinářském nebi, kterého se snažíme dosáhnout.

Uvědomila jsem si, že přestože se navzájem dokonale známe, každý jsme úplně jiný. Já se cítím ve svém živlu, když mám kolem sebe lidi, kteří mě inspirují, jako například své spolužáky, nebo když vyrážím na nová místa a objevuju svět. Ale Steven má pořád stejnou partu přátel už od svých pěti let. Naprosto mu stačí jeho malý pětiblokový akční rádius v Bensonhurstu, ze kterého nemusí vystrčit nos.

Dokonce i když jsme jedli v Shake Shack na Kennedyho letišti burgery, hladce jsme zapadli do našeho obvyklého vzorce „Schválně, jak nechutným vtípem toho druhého rozesměješ“. Mívala jsem za to, že to fungovalo kvůli naší důvěrné blízkosti, že si takové drsné praštěnosti můžeme jeden před druhým dovolit. Ale začínám si myslet, že důvodem je, že si nemáme co jiného říct.

Takže jo, je trochu děsivé zjistit, že by možná chtěl dalších asi tak šedesát let nechutných vtípků.

Ach bože, vrací se z toalety a *mává* na mě jako zlatý retrívr, celý nadšený, že se páníček vrátil domů. Natáhnu se do kapsy na sedadle před sebou pro pytlík na zvracení a není to jen proto, že je Stephen občas tak sladký, až se mi z toho zvedá žaludek.

Děsím se, že než přistaneme v Římě, mohla bych být doopravdy zasnoubená. Nikdy jsem příliš nevyunikala v tom, abych těm jeho velkým hnědým očím a výrazu plného očekávání říkala ne. A jestli mě Stephen dokázal přemluvit, abych sebou kvůli tomuhle výletu hodila a dokončila se-mestrální práci o týden dřív, obávám se, že by ze mě teď mohl dostat „ano“.

Ale on se mě přece nechystá zeptat zrovna teď... že ne? Letíme na svatbu do toskánské Cortony – žení se jejich rodinný přítel Anthony. Určitě nebude chtít strhávat pozornost, která má patřit ženichovi a nevěstě, tím, že bychom se tam objevili jako čerstvě zasnoubený pár, nebo jo? Navíc jsme na palubě letadla s asi tak třemi sty dalších lidí, což je definice „scény“, a ty nejsou zrovna Stephenův šálek kávy.

Zklidním dech a odložím pytlík do klína. *Je to v pohodě. Bude to v pohodě.* Nejspíš počká až po svatební hostině, kdy máme naplánovanou vánoční návštěvu u jeho italských příbuzných. Pravděpodobně mě tomu hodlá vystavit – před svými *prarodiči* – během slavnostní rodinné večeře, ze které se skoro určitě pozvracím, což znamená, že po zbytek života už nikdy nebudu moct pozřít italské jídlo. A to bude fakt na houby, protože nejenom že studuju kuchařské umění, ale ještě jsem z italské rodiny. Ale i tak – nebude mě žádat *zrovna teď*.

Což znamená, že mám pár dní, abych vymyslela, co budu dělat. Nebo třeba fingovat svou smrt nebo tak něco.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Stephen, když se protahuje kolem byznysmena na sedadle u uličky, který má už od vzletu zanořený nos do výtisku *Wall Street Journal*. Všiml si toho pytlíku.

Přikývnu a sáček hlasitě zašustí, jak se usazuje na prostředním sedadle. Najednou si *víc* než dokonale uvědomuju, že teď jsou mezi mnou a uličkou dva lidé.

„Tobě se v letadle nedělává špatně,“ poznamená a rukou mi jemně odhrne dlouhé vlasy z obličeje. *Proč* na mě chce zrovna teď líp vidět? Jenom pokrčím rameny, příliš vyděšená, než abych se pokoušela promluvit. Bojím se, že bych vyzvracela všechny otázky, co se mi honí hlavou. Vážně jsi spokojený s tím, jak to teď mezi námi je? Nejsme moc mladí? To už jsi zapomněl, že jsem se rozhlížela po možnostech strávit příští rok semestr *kdekoli, jen ne* v New Yorku? Že je přímo mým posláním dostat se z Bensonhurstu pryč, i kdyby jen na chvílku? Čekáš snad, že pro nás bude snadné mít skutečný vztah, když budeš pořád pracovat v našem rodném městě v rodinné autodílně? Pardon – „v podstatě tu dílnu vést“. (*Pokaždé mě opravuje.*)

Dalších asi tak sto padesát kilometrů se potácím mezi „jsem úplně v pohodě“ a „asi se fakt pozvracím“, a Stephen mi *třikrát* sdělí, že bych si s letadlem neměla dělat starosti, protože „ono *chce* létat“, ať už to znamená cokoli. Když kolem projíždí stevard s nápojovým vozíkem, objedná nám červené víno, ale když se mi ho pokusí podat, trhnu sebou

a vrazím mu do lokte, takže si vylíje půlku Pinot Noir na koleno. Ještěže má na sobě černé džíny.

„Ou,“ zajímne se a byznysmen přesune noviny, aby mezi nimi vytvořil zeď. „Jsi v pohodě?“ Pořád nedokážu promluvit, a tak jenom ukážu na pytlík na zvracení. Celý se ke mně otočí a oči má najedou hnědší a vytřeštěnější. „Páni, tobě je vážně z toho letadla špatně? Jako tehdy, když jsi letěla do Chicaga omrknout si tu školu vaření?“

Kdybych se nesnažila udržet burger z letiště v žaludku, kam patří, zaječela bych na něj, aby přestal říkat kulinářským institutům „školy vaření“ – ale vypadá, že o mě má doopravdy starost, takže dojdou k závěru, že vážně nemám na vybranou a *musím* mu to říct.

Jenom... co se ještě párkrát nadechnu.

Jakmile jsem si jistá, že ho celého nepozvracím, odložím pytlík na klín. „To není z letadla,“ odpovím.

„No tak teda z čeho?“

Podívá se na mě těma svýma štěněcíma očima a já najednou vím, že to nebudu schopná udělat ani za dalších tisíc kilometrů; nedokážu Stephenovi lhát. A stejně tak vím, že to nenechá být, takže mu rovnou můžu říct pravdu. „To je tak... hledala jsem bonbony a uvědomila si, že je máš nejspíš u sebe v batohu. Tak jsem se *koukla*...“

Očima střelí na podlahu k batohu, který jsem tak spěšně strčila zpátky pod sedadlo, až z něj málem vypadly motoristické časopisy a sušené hovězí. Pak se podívá zpátky na mě a pusa mu ztuhne někde mezi úsměvem a rozpačitým studem. Promne si zátylek. Dělá to vždycky, když se stydí nebo se cítí nejistě.

„Takžes ho našla?“ zeptá se trochu divně přiškrceným hlasem.

„Omlouvám se,“ hlesnu a silou vůle se snažím nepozvra-
cet, tentokrát doopravdy. Zničila jsem mu velkolepou žá-
dost o ruku, takže to nejmenší, co můžu udělat, je to jeho
zahanbení ještě nezhoršovat. Všechno to pečlivé plánová-
ní, o kterém teď vím, že osnoval, šlo k čertu; a to jen proto,
že mi zaléhaly uši. Ale možná bychom si o tom teď moh-
li promluvit. Jako dva dospělí se sklenicemi vína – nebo,
no, jednou a slzou, co zbyla v druhé – v rukách. Můžeme
pěkně v klidu probrat naše cíle, sny, budoucnost; a dojít
ke společnému závěru, že bychom se *vážně, vážně* neměli
brát. Stephen je jako velký přihlouplý zlatý retrívr, ale je ro-
zumný. To je jedna z věcí, které jsem na něm vždycky milo-
vala: dokáže, abych se cítila v bezpečí.

Jenže *pak... Pak*. Roztáhne pusou od ucha k uchu, vypi-
je na jeden hlt zbytek vína, předkloní se a sáhne do batohu
pro tu krabičku – malou, ale *zlověstně* červenou krabičku.
Otočí se a poklepe na novinovou přepážku, která klesne
a odhalí vzteklou tvář byznysmena, jehož nálada vypadá
příliš pochmurně, než aby ji vůbec vylepšila třeba i žádost
o ruku přímo na palubě letadla, a *ach bože, právě to se tu
odehrává*. Stephen vypil to víno na kuráž... Budu mu mu-
set odpovědět *hned teď!* Popravdě jsem nikdy moc nepřemýšlela
o tom, co udělám nebo řeknu, jestli mě Stephen někdy požádá
o ruku, protože – a jsme zase u toho – je nám jenom *devatenáct*.
A *rozhodně* jsem nikdy nepomyšlela na to, co udělám, jestli
mě někdy požádá o ruku před obecenstvem v letadle deset
kilometrů nad zemí.

Znovu přemýšlím o tom padáku.

Byznysmen se na Stephena mračí, ale ten se jen usměje. „Promiňte, pane. Mohl byste nám udělat trochu místa? Zabere to jen chvíličku, slibuju.“

Vypadá to, že je vůči těm velkým hnědým očím taky bezmocný, protože se postaví a popojde uličkou o pár kroků dál. *Oukej, tak teda jdeme na to.* Stephen se otáčí bokem, protože to je jediný způsob, jak by mohl *pokleknout na jedno koleno.*

Panebože. Panebože.

Všude kolem nás se otáčejí hlavy. Lidi si dokonce stou-pají, aby viděli, co se děje. Stephen se vlídně zazubí. „Sakra, nechal jsem si řeč v kufru.“ Pár lidí se uchechtne. Než stačím přijít s nějakým milým způsobem, jak mu říct, že bychom možná měli počkat – dokud nepřistaneme, dokud nebude po svatbě, dokud nebudeme doma v New Yorku, dokud nám nebude třicet –, pokrčí rameny.

„Ale myslím, že ty nejdůležitější části si pamatuju.“

Panebože. Obecenstvem kolem zašumí dlouhé óóóóó.

„Anno Pompeová, znám tě už od třetí třídy a miluju tě od čtvrté... už od té doby, co jsi kopl Nickyho Boncora do holeně za to, že mi nadával do otrapů. Byl bych poctěn, kdybys mohla... kdybys mohla... Bože, měl jsem tam skvělou větu o tom, jak budeme život kopat do holení *společně*, ale nedokážu... Anno, moc se omlouvám, ale nedokážu si na ni vzpomenout.“

Vypadá, jako že se každou chvíli rozbřečí. Natáhla bych se po něm, ale nemůžu se hnout. „To je v pohodě, Stephe-ne. Nemusíš...“

„Vezmi si mě. Neexistuje nic, co bych mohl říct, aby to znamenalo víc. Přesně tohle chci a takhle to má být. Uděláš ze mě nejšťastnějšího člověka na světě a staneš se mou ženou?“

Ostatní cestující jásají. *Panebože, ty oči.* Přísahám, že jsou na jeho hlavu až moc velké – vypadá jako nějaká postava z anime! V kabině letadla se tu a tam zvedají mobily, protože tohle přece musí na Instagram. Když si uvědomím, že z toho bude nejspíš to nejpříšernější virální video, úplně cítím, jak se mi ten Shake Shack burger šplhá po žebrech nahoru...

Protože i když jsem vlastně ani nechtěla, vrtím hlavou. Otevřu pusy, abych něco řekla, ale jediné, co ze mě vyjde, je přiškrcené nervózní zakrácání, protože se zrovna teď nemůžu na pořádné slovo.

„Anno?“

Pokouším se na něj podívat, vážně jo. Ale nejde to. Protože je mi jasné, že z jeho tváře bude číšet přání, abych mu lhala, a *moje* mu ukáže pravdu, a pak zase *jeho* obličej předvede, jak je zničený, a já nic takového prostě nevydržím. A tak místo toho odvrátím pohled ke stewardovi ztuhlému uprostřed kroku, v ruce lahev šampaňského, kterou nám samozřejmě zrovna nesl, abychom to mohli oslavit. Vypadá zděšeně, jako bych doslova fyzicky vyrvala Stephenovi srdce z těla, a zvuk motorů – jediný zvuk, protože všichni kolem jsou v naprostém šoku – je najednou jako pár obrovských rukou, které mi drtí lebku.

Musím se odsud dostat pryč. Ze všech sil se snažím Stephena nesrazit, zatímco se deru do uličky – alespoň to mu

dlužím –, ale je to trochu těžké, když jste ženská, co měří skoro sto osmdesát centimetrů, a snažíte se protáhnout kolem svého ještě vyššího kluka v turistické třídě.

A co se týče toho byznymena, tak s ním si hlavu rozhodně nelámu. Jak se řítím na zadní toalety, skoro ho smetu, a cestou se pokouším ignorovat všechny hlavy, co se za mnou otáčejí, aby se na mě mračily a očumovaly mě. Jakmile jsem uvnitř, prásknu za sebou dveřmi a zrovna se chystám opláchnout si obličej studenou vodou, když zaslechnu povědomé tiché pípání oznamující cestujícím, že se mají připoutat. Hned vzápětí se letadlo začne otrásat v turbulenci. Pěkně zvysoka přistanu na toaletě a bolestivě si narazím kostrč.

No, to je prostě skvělý.

○○○

22:07

Když stevardka znovu zaklepe na dveře, je to rozhodněji a naléhavější než před pěti minutami. „Signorina?“

Neodpovím. Už čtyřikrát to fungovalo.

„Signorina!“ Ťuk-ťuk, ťuk-ťuk.

Zavolám „Obsazeno!“, ale ona klepe dál.

„Jste tam už téměř půl hodiny. Na palubě jsou i *jíní lidé*, kteří potřebují použít toaletu.“ Její hlas nabere významný tón, jako by říkala, že mě čekají potíže, jestli okamžitě nevyjdu ven. A i když se mi dělá špatně z pomýšlení, že bych se měla vrátit zpátky na svoje místo a nějak to se Stephenem

vydržet dalších šest nebo sedm hodin (plus týden v Itálii!), víc mě děsí, že bych mohla skončit v letištní zadržovací cele, takže vstanu a otevřu dveře. Stevardka je tak o pět let starší než já a přesně ten dokonalý typ, jaký vidáte v televizních reklamách leteckých společností – až na to, že z téhle číší číré opovržení. Dokud se pořádně nepodívá na to, co jsem právě viděla v zrcadle; holku s rozcuchanými vlasy a očima rudýma jako její uniforma. Párkrát zamrká a na vteřinu vypadá skoro soucitně, ale hned to přejde. „Doprovodím vás zpátky k vašemu místu,“ prohlásí. Je velmi formální a zdvořilá, ale přesto cítím, jak se ještě scvrknu, protože je mnohem víc zahanbující, když vás sjedou s cizím přízvukem.

Následuju ji skrze hlouček lidí, čekajících před toaletou. Jak procházíme uličkou, všichni se za mnou otáčejí a já začínám mít pocit, že kdyby v tomhle letadle vládla demokracie, odhlasovali by, že mě za zlomení srdce roztomilého zlatého retrívra v lidské podobě doživotně vyloučí z letecké dopravy. Jenže zrovna teď na to nedokážu myslet, protože za dalších osm kroků si budu muset znovu sednout vedle Stephena. Se vzteklými pohledy ostatních pasažérů si dokážu poradit – smutné štěně je ale jiná písnička.

Až na to, že Stephen tam není. Dokonce ani muž schovávající se za *Wall Street Journal*, ale toho jsem nejspíš viděla ve frontě před toaletou.

Stevardka odpoví na můj tázavý pohled. „Váš... přítel... si přesedl na jiné místo.“

Jenom přikývnu, jako že to je nejspíš dobrý nápad, ale srdce mi spadne až do kalhot. Nakonec se stejně setkáme, a jestli teď bude mít šest nebo sedm hodin, aby mohl pře-

mýšlet o tom, jak moc mě nenávidí, následující týden bude k nepřežití.

Zatímco si zapínám pás, stevardka odejde. Vystřídá ji jiná dáma v uniformě – stejně vysoká a nemožně krásná, ale možná tak o patnáct let starší a s mnohem příjemnějším výrazem. Nese mi ták s jídlem.

„Zmeškala jste oběd,“ vysvětlí. Stejně jako ta druhá má silný italský přízvuk.

Kývnutím jí poděkuju, i když si nemyslím, že bych dokázala něco sníst.

Druhá stevardka se rychle rozhlédne doleva i doprava, jako by kontrolovala, jestli je čistý vzduch, a pak si sedne na místo toho bručouna a podá mi pytlík na zvracení.

„Myslím, že už ho nebudu potřebovat,“ řeknu a ze všech sil se snažím, aby to znělo vesele a vůbec ne pateticky. „Ale děkuju.“

Usměje se – smutně, ale ne soucitně – a jemně položí sáček na můj sklápěcí stolek. Všimnu si, že není plochý, jak obvykle bývají. Něco je uvnitř. Nakouknu do něj. Banánový muffin a jedna mini lahvička s whisky.

Tázavě se na ni podívám. „Zachovala jste se statečně,“ vysvětlí mi a pohladí mě po předloktí *levou rukou*. Na prsteníčku má snubní prstýnek. Vidí, že jsem si ho všimla, a usměje se na mě tak smutně, až se mi sevře srdce. „Kéž bych ve vašem věku prokázala dost odvahy, abych si zvolila podle *svého*.“

Nemám ponětí, co na to říct, a tak zase jen přikývnu.

Stiskne mi ruku, pak vstane a vydá se do uličky. Vytáhnu prťavou lahvičku whisky. Zrovna teď se na ni necítím, ale

jestli mám soudit podle první hodiny letu, nakonec ji *budu* potřebovat, a tak se sehnu, abych si ji strčila do kabelky. Pak sundám fólii z misky s jídlem. Hovězí rigatoni. Ve skutečnosti nemám hlad, ale je mi jasné, že to může trvat ještě dlouho, než se zase dostanu k jídlu, takže dojdou k závěru, že bych do sebe měla nasoukat, kolik jen zmůžu, i když je to jenom přesolené menu z letadla. Tak strašně jsem se těšila na všechno to jídlo, které v Itálii poprvé ochutnám – profesorka Barnesová mi dokonce sepsala seznam všech trattorií a restaurací, o kterých si myslela, že je v Římě „rozhodně musím“ navštívit. A třebaže jsem věděla, že budu muset přijít s opravdu dobrou výmluvou, abych se dostala z Cortony a od Stephena na dost dlouho, abych tuhle malou gurmánskou okružní jízdu zvládla, byla jsem odhodlaná něco vymyslet, jakmile mi profesorka sdělila, že jíst v Itálii je jako zas a znovu se poprvé zamilovávat do jídla.

Nejsem si jistá, jestli se tenhle oběd z letadla těm standardům alespoň přiblíží.

Dám si pár soust a z pusy mám najednou wrestlingovou arénu, kde se pere sůl a sladká chuť rajčatové omáčky. Jestli v tom někdy byla nějaká bazalka, zdá se, že už ji umlátily, zatímco roztavené stříkance mozzarely a parmazánu jako by se před tyranii soli krčily strachem.

Zhruba před rokem jsem řekla Stephenovi něco podobného, když sem byla naštvaná, že jsem zkazila lasagne. Dala jsem do masové vrstvy moc prosciutta a popsala jsem to jako tyranii, která zastráší muškátový oříšek, bešamel a dokonce i hovězí. Jen pokrčil rameny a řekl: „Vždyť to nikoho neotráví, ne? Tak proč z toho děláš vědu?“

Trochu jsme se kvůli tomu pohádali. Kvůli jídlu jsme se hádali mockrát. Stephen nikdy nechápal, proč to беру tak vážně, protože „jídlo je určené jenom k tomu, aby zahnal hlad“. Takhle viděl všechno; pro Stephena je všechno strašně jednoduché. A když na to došlo, začala jsem být defenzivní, protože nebral vážně moje ambice; a taky úzkostlivá, protože jsem nebyla dost statečná, abych mu řekla *pravý* důvod, proč mi tolik záleží na jídlu a na vaření.

Protože to může být něco, co mě dostane z Bensonhurstu a možná i z New Yorku. Chci se naučit všechno, co jen bude možné, a už dlouho cítím, že bych měla zamířit někam jinam, abych to dokázala. Jenže celou tu dobu, co se mě moje srdce snažilo odvést pryč, mě můj kluk poutal k naší staré čtvrti. A tak jsme se hádali, protože došel k závěru, že se chci dostat pryč i od *něj*.

Když jsem se loni v létě dozvěděla o pracovní stáži ve *Scuola di arti culinarie* v Římě, poskočilo mi srdce. *Celý semestr*? Ve slavné italské kuchařské škole? V Římě, gurmánském ráji? Ale čím víc jsem o tom přemýšlela, tím těžší se to zdálo. Když jsem se o tom zmínila Stephenovi, řekl jen „Ty bys vážně strávila šest měsíců v Itálii?“ a udělal na mě ty obrovské psí oči, jako bych mu brala jeho oblíbenou hračku. Odkládala jsem přihlášku a odkládala, až jsem nakonec prošvihla termín. A říkala jsem si, že mi to nevádí, protože bych se tam stejně nejspíš nedostala. Brali jenom *zázračné* studenty, talenty... a já jsem jen někdo, kdo prostě rád vaří.

Ale nedokázala jsem na to přestat myslet. Jaké by bylo žít šest měsíců v Římě? Co všechno bych se od těch zkušených kuchařských mistrů mohla naučit, dokonce i za tak

krátký čas? Jaké by bylo žít na vlastní noze? A pak jsem si to uvědomila; měl pravdu.

Litovala jsem promeškané příležitosti, ale nebylo to jen o tom. Popravdě jsem chtěla výmluvu, abych se dostala od všeho pryč... a to včetně něj.

Potřebovala jsem, aby svět byl větší než jen on, já a autodílna. Nebyla to *jeho* chyba. Stephen není špatný. A teď letím do Evropy, abych s ním strávila *celý týden*, a právě jsem mu zlomila srdce – těsně předtím, než se má ujmout role konferenciéra na super nákladné toskánské svatbě svého rodinného přítele. Ten týden, na který se těšil už od chvíle, kdy se během minulých Vánoc Anthony a Charlotte zasnoubili, a který je teď úplně zničený. Jestli tam pojedu, bude to jen horší. Stephen bude chodit jako tělo bez duše a prožívat nejhorší chvíle svého života. To si nezaslouží.

Vytáhnu z pytlíku muffin, kousek si utrhnu a strčím si ho do pusy. Je suchý a má chemickou banánovou příchut' – je tam moc umělých přísad –, ale jazyk mi zaplaví sladká chuť a dodá mi pocit, že se zase dokážu postavit celému světu.

Nemůžu si Stephena vzít, ale můžu mu prokázat poslední laskavost. Třebaže jsem vždycky snila, že se podívám do Itálie, nehodlám mu ten výlet zničit.

Jakmile přistaneme v Římě, koupím si letenku zpátky do New Yorku a nechám Stephena, aby začal nový život beze mě.

Kapitola 2

Matteo

Středa, 18. prosince, 20:22

Levá štulpna, nahoru... pravá štulpna, nahoru... levá štulpna, dolů... pravá štulpna, dolů... levá štulpna.

„Už jsi někdy slyšel o OCD?“

Lorenzův hlas mi nabourá soustředění. Jako by vykopl dveře, kterými teď vtrhne dovnitř všechen ten kravál z šatny, co jsem se snažil vytěsnit. Ještě máme asi sedm minut, než vyběhneme na hřiště k zápasu s Avellinem, a atmosféra v šatně praská nevybouřenou energií. Zdi se otrásají řevem, jak se hráči navzájem povzbuzují, a periferně vidím záblesky žluté – naší týmové barvy. Nespouštím oči ze žluté podkolenky, kterou jsem si pošesté a naposledy natahoval na levou nohu. Teď když mě Lorenzo vyrušil, budu muset začít znovu.

„Nemám OCD,“ odporuju a nechám ji spadnout na zem. „To je pověřčivost.“

„Děláš to před každým zápasem,“ připomene mi. „Kdyby to fakt nosilo štěstí, neměli bychom pokaždé *vyhrát*?“

Nepodívám se na něj. Pokouším se vyčistit si mysl, abych mohl znovu provést předzápasový rituál, ale taky se prostě

snažím vyhnout interakci s Lorenzem. Je otravný, dokonce i na pohled. Tam, kde já mám ve zvyku si jako poslední věc před odchodem na hřiště oblékat podkolenky a boty, Lorenzova předzápasová rutina znamená pobíhat až do poslední vteřiny v tunelu bez trička. Teprve *pak* se oblékne. Prohlašuje, že je to proto, že ten dres představuje zářivou zbroj, a když si ho obléká až těsně před zápasem, dává mu to pocit, že se „připravuje na bitvu“ – ale každý ví, že jenom nechce, aby někdo zapomněl na jeho pekáč buchet. To poslední, po čem dneska toužím, je, aby Lorenzo byl Lorenzo. Tenhle zápas je prostě až moc důležitý. Ne pro Frosinone – v sérii B jsme na solidním čtvrtém místě –, ale *pro mě*. Musím hrát dneska dobře, protože na tribuně sedí *Alessandro Rossi*.

Asistent trenéra Interu Milán přijel zhodnotit moji formu. Pak se rozhodne, jestli bych měl být povolán z hostování ve Frosinone zpátky do svého mateřského klubu v sérii A. Ruce se mi trochu třesou; znovu zvedám levou štulpnu a snažím se nevyšilovat z pomýšlení, že bych v příští sezoně mohl hrát za Inter. Jo, musel bych se přestěhovat do Milána, ale Interu fandím už od šesti let, kdy jsem se poprvé dostal k fotbalu. Milán je přesně to místo, kde chci být.

Lorenzo dojde zpátky ke své lavičce naproti mně a posadí se, aby si obul kopačky, a já zatím znovu zvedám svoje podkolenky. Dělam tenhle rituál už od mladších dorostenců, kdy jsem se kvůli mámině novému prášku na praní nedokázal dostat do pohody, jak strašně mě kousaly. Poté co jsem si je pošesté navlékl, mi konečně došlo, že to pros-